

ſchi ſa m n o h uſtojał,^a ten n amžo hynazej ako
dobrosch, luboscj h opokaſasch, w ěrnoſcj hugbasch;
noz a žen ſe myſlisch na to, k aſ ſomu možosch
k wjaſelu ſe žywiſch? To, taſej d uſchij b y to b ylo
to nejſchēſche a nejgorsche, gab ſe deſala noſyſch
ſnekaſim gréchow, k otregoz nebyla licha p ſches to
wodaſche togo Rneſa. Frelich g r e ch jo hyschezi
tam, a knaſchej ſromosche derbiñ poſnaſch: we
naš, to jo: we naſhom ſchele nebydli niž dobrego
[daſch] teke ſe ſ'chowal, daſch teke hyschezi tak maſki
b yl]: glich n am a ten gréch žedneje možg nad na-
mi, my nejſmy jej w ezej p ſchedane a podchyschone
a k ſchloby. Až gréch hyschezi we naš b ydli, to ſlužy
jano k tomu, až ſe ſ newelizam y a ſ eposwigujom y,
ale we po nižnoſcji ſ Božym bronidłom wojujom y.

Gaž jano we h uſchobe b ydli to p ſchijaschel-
ſtwo a gmejnſtwo ſnaſchym ſtworisichelom a h ujadt-
n ařom, ga jo to ta nejlépſcha p ſrednoſcj, ta nej-
ſtrowſcha a možnejscha arzenaija p ſcheschiwo ſcheje
choroſcji togo grécha, p ſcheschiwo ſchyknogo duch-
bracha a gréſchnego gadu we tych zlonkach.

„Bog jo nam gojza dał!
Ten jo bol na ſe brał,
Smierſch jo Won ſtamal,
Row jo Won ſlamal,
Chorym jo ſtrowe Won ſporał,
Žyweńe humarkym podał;“

Maſchli žyweńe, ga tek maſch požedańe ſa zarobu.
A ta zaroba jadnogo k ſcheczijana jo to, až z yni rad-
tu wolu ſwojogo Jefuſa. To dej naſcho w elike
požedańe b yſch, togo roſivjaſseliſch. Ten Wimoz.